

denne Bestemmelse finde Anvendelse, hvor der er Tale om Beslutninger, som ere endnu mere vidtrækkende — maaske af skæbnsvanger Betydning for Koloniernes Fremtid — end hvilke som helst Love kunne være; følgelig maa de ogsaa have Ret til at udtale sig, naar Spørgsmaalene bliver, om de skulle afstaas eller ikke. Jeg tror ogsaa, det er erkendt, at der tilkommer dem en saadan Ret; de have baade selv erkendt det, og man har erkendt det fra anden Side. Jeg skal saaledes minde om, at da der i 1852 i Rigsdagen fremkom Udtalelser fra Rigsdagsmænd om, at det maaske kunde være det rigtigste at sælge Øerne, mødte Kolonialraadet derovre fra med en indigneret Protest, som de indgav til Guvernementet, og hvori de udtalte, at de haabe, at Hans Majestæt aldrig vil lytte til noget saadant Forslag, om det nogen Sinde atter maatte fremkomme, og særlig udtales det: „Vi kunne saa meget mindre give denne Tanke Rum, som Hans Majestæt, ved at skænke Øerne denne raadgivende Forsamling, har anerkendt Indbyggernes Berettigelse til at ytre deres Mening om deres egne Interesser.“ Denne Adresse blev fra Guvernementet gennem Finansministeriet indsendt til Hans Majestæt, og hvad svarede Hans Majestæt? Ingenlunde, at Kolonialraadet havde talt om Ting, som ikke vedkom dem. Nej, ved allerhøjeste Resolution af 3die Juni behagede det Hans Majestæt „at tilkendegive sit allerhøjeste Velbehag ved at erfare denne Ytring af national Følelse og Hengivenhed til den danske Krone, som aabenbarer sig i Kolonialraadets Udtalelse til Guvernementet.“ — Ligeledes skal jeg minde om, at efter at Hans Majestæt ved aabent Brev af 7de Maj 1870 havde tilbagegivet Indbyggerne paa St. Thomas og St. Jan det Samtykke til Afstaaelse, som de havde afgivet, modtog Kolonialraadet paa St. Thomas og St. Jan denne Hans Majestæts Gave *paa samtlige Indbyggers Vegne*, altsaa ogsaa der udtalte Kolonialraadet sig paa hele Befolkningens Vegne. — Derfor siger jeg, at det havde været naturligt, om man ved denne Lejlighed ogsaa havde indhentet Kolonialraadenes Betænkning. Der siges ganske vist i Udvalgets Betænkning, at de ere ikke valgte med dette Spørgsmaal for Øje. Nej, men saa kunde man have grebet den Udvej, som vilde være i Overenssømmelse med Grundlovens § 95, at opløse Kolonialraadet. Derimod kunde der dog rejses den Indvending, at Opløsningen iværksættes af Guvernøren, og da han har vist sig at være decideret salgsvendig, kunde det tænkes, at

der blev rejst Tvivl om, hvorvidt Ledelsen af Valgene vilde foregaa paa en upartisk Maade. Dertil kommer saa yderligere, at der ogsaa er Spørgsmaal om at udnævne kongevalgte Medlemmer, og de kongevalgte Medlemmer af Kolonialraadet ere stillede anderledes end de af Kongen udnævnte Medlemmer her i Landstinget. Disse ere jo nemlig udnævnte paa Livstid, hvorfor det er en Selvfølge, at deres Mandater ikke paavirkes af nogen Opløsning. Derimod stiller det sig anderledes med Hensyn til de kongevalgte Medlemmer af Kolonialraadet; de vælges kun for en Valgperiode, og der vil altsaa eventuelt blive Mulighed for, at Guvernøren kommer til at udvælge ny, som da muligvis vilde blive valgte med salgsvendige Hensyn for Øje. Derfor har det under disse Omstændigheder forekommet os, at det var naturligere at gaa til selve Vælgerbefolkningen paa Øerne, men Vælgerbefolkningen dannes af dem, der der ere Vælgere til Kolonialraadet. Det har i høj Grad forundret mig at høre, at dette skulde være en Haan eller en Fornærmelse mod Befolkningen derovre. Hvis vi vare blevne staaende ved at spørge Kolonialraadet, Øernes lovlige Repræsentation, der bestaar af 33 Mennesker, saa vilde man vel ikke have sagt, at det var at fornærme eller haane Befolkningen. I Stedet for nu at gaa til de valgte Repræsentanter, gaa vi til selve Vælgerne, som vælge dem. Vi gaa til 366 i Stedet for til 33. Men hvis det at spørge 33 ikke er en Fornærmelse og en Forhaanelse — det kan jeg dog ikke antage, nogen vil paastaa — hvorledes skal det saa blive en Fornærmelse, at man spørger et mange Gange større Antal? Naar man saa videre siger: Ja, men hvorledes falde I overhovedet paa at sætte Skel: at nøjes med at spørge nogle faa Mennesker, naar der er 30,000 Beboere, saa svarer jeg: det er ikke os, der sætte Skellet, vi henholde os i saa Henseende kun til Koloniallovens Regler. Denne Lov har været i Kraft siden 1863. Dens Valgretsregler ere fastsatte efter Indstilling af Kolonialraadet og vedtagne af Monarkiets Lovgivningsmagt, og jeg ved ikke, at der nogen Sinde har været Tale om, at forandre dem. Derfor er det naturligt, at vi, naar vi spørge om, hvem der skal have Stemmeret, simpelthen henholde os til Koloniallovens Regler. Og hvis man saa fremdeles siger: Ja, men saa haane og fornærme I Befolkningen, saa svare vi: den Sigtelse rammer ikke os, den preller af paa den foreliggende Lov,